

ТАНЕЦЬ НЕДОУМКА

УДК 821(477)

П 12

Ілларіон Павлюк

П 12

Танець недоумка [Текст] : роман / Ілларіон Павлюк ; переклад з рос. Ростислава Мельниківа. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. — 680 с.

ISBN 978-617-679-720-3

Космічний біолог Гіль, за плечима якого чимало військових операцій, переживає не найкращі часи: безробіття, безгрошів'я, сім'я на межі розлучення, ще й висока ймовірність, що проявиться спадкова генетична хвороба, в якій швидка смерть — це чи не найкращий фінал. І ось неочікувано з'являється пропозиція роботи, яка, здавалося б, вирішує всі проблеми одночасно: наукова експедиція на далеку планету. Хороші гроші, медична страховка, мінімальні ризики. Чи виявиться рішення летіти, до якого підштовхує страх, правильним? І чи такі вже мінімальні ризики на далекій і химерній планеті Іш-Чель?

УДК 821(477)

© Ілларіон Павлюк, текст, 2019
© Ростислав Мельніків, переклад, 2019
© Назар Гайдучик, Оксана Йориш,
обкладинка, 2019
© Видавництво Старого Лева, 2019

ISBN 978-617-679-720-3

Усі права застережено

Ілларіон
Павлюк

З російської переклав
Ростислав Мельників

ТАНЕЦЬ НЕДОУМКА

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

*Моєму батькові.
Це ти мене надихнув.*

ЧАСТИНА 1

Тридцять п'ять — сорок чотири

1

Спека висіла липким, солодково-нудотним мармеладом. Здавалося, повітря, рухаючись у трахеї туди-сюди, не дістає до легенів.

Два брудні прямокутники на пластиковому корпусі старого (на вигляд уже антикварного) кондиціонера ніби натякали, що ще недавно тут була табличка «Не вмикати, зламаний». І, судячи з теплого подиху, який хрипко вичавлював із себе пристрій, полагодити його так і не вдалося.

Ми сиділи в конференц-залі номер дев'ятнадцять (так було написано на дверях), який наче навмисно розмістили в найдальшому закапелку величезного комплексу з п'яти корпусів, — за добрячих пів кілометра від головного входу. Пів кілометра запилюженого килимового покриття, включно з трьома допотопними бетонними переходами і якоюсь фантастичною кількістю сходів... Нас було троє: я, HR-менеджер навпроти й шеф служби безпеки в кутку.

Шеф СБ був огрядний. Він мовчки дудлив воду, стоячи просто біля кулера і поглинаючи стаканчик за стаканчиком. Сірий класичний костюм на ньому в таку спеку видавався геть

недоречним. Під пахвами розпливлися величезні темні плями, а на спині й лобі товстун великими намистинами проступив піт. Щойно допивши черговий стаканчик, він одразу починав набирати новий — так ніби боявся, що йому ось-ось забракне чим потіти. Час від часу, наче віялом, обмахувався планшетом, у який, мені здається, жодного разу й не глянув.

Інша річ — менеджер. Худорлявий, незграбний, з обличчям підлітка, він повністю занурився в моє резюме й мовчав уже хвилин п'ять. І тільки злегка ворухив губами. Запалені прищі на його обличчі вказували на те, що він страшенно любить торкатися руками до різного запиленого мотлоху, а потім витирати долонями спітнілий лоб. І шию... Судячи з прищів — і шию.

Похмілля й досі робило нестерпним будь-який різкий порух головою, тож я намагався бути повільним, мов мадагаскарська черепаха. День народження, що випав на неділю, зазвичай провіщає пекельний понеділок. А похмілля в понеділок на співбесіді — це щонайменше дев'яте коло, чи скільки їх там у пеклі... До речі, це був іще й останній шанс: інших варіантів не залишилося. Якщо, звісно, не брати до уваги той божевільний ранковий дзвінок... Але я поки що не з'їхав з глузду.

— Так ви служили в розвідці? — раптом запитав менеджер, виринувши зі свого планшета.

Його очі аж сяяли цікавістю. Я б навіть сказав, захватом.

— На Проксимі. Зведена розвідувально-диверсійна група. У таких має бути біолог.

— На інших планетах обов'язково, — він кивнув і неприємно стулив губи, ховаючи зніяковілу усмішку. — Я теж хотів записатися. Ну, як хотів — мріяв... Я був іще в школі тоді... У старших класах.